

■ Узброеным Сілам — 100 гадоў

СЧЫТВАЦЬ ДУМКІ ПРАЦІЎНІКА,

або Калі снайпер — не проста стралок

Разведчыкаў, якіх па-ранейшаму называюць вачамі і вушамі сучаснай арміі, рыхтуюць не толькі ў сілах спецыяльных аперацый. Быць вынослівым, бяшумным, а галоўнае, незаўважаным вучаць і ў 120-й асобнай гвардзейскай механізаванай брыгадзе.

На агульным паstraенні (пасярэдзіне).

прыняты ў падраздзяленні, не напалохаў.

Дзмітрый родам са Жлобінскага раёна, што на Гомельшчыне. У сям'і — адзіны сын, мае дзвюх сяцёр. Да арміі

«Снайпер жа, акрамя трапнасці і дакладнасці выстралу, павінен быць яшчэ і бяшумным, незаўважаным, нават хітрым».

Дзмітрый Шэндрыкаў служыць тут ужо амаль год. За гэты час не толькі набраўся самастойнасці, фізічна адужаў, але і паспеў зарэкамендаваць сябе лепшым снайперам брыгады. Каб даведацца, як служыцца ў адной з элітных вайсковых часцей краіны, карэспандэнты «Звязды» сустрэліся з салдатам.

Заўсёды хацеў у армію

Часць стала для Дзімы ўжо другім домам. Да армейскага ўкладу жыцця ён прызвычаўся з першых дзён. Чалавека, які па будзільніку ўставаў на працу, а таксама заўжды планавалі свой дзень, распарадак,

арміі можна спакойна планавалі сваё далейшае жыццё: з'явіцца сям'я, і ты ўжо павінен думаць, як яе забяспечыць. А калі сямейныя хлопцы яшчэ ідуць службыць, часам пакінуўшы на жонку малое дзіця, лічу гэта несур'ёзным».

Адслужыў — іншая справа

У сям'і Дзмітрыя лічаць, што кожны сапраўдны мужчына (безумоўна, калі яму дазваляе здароўе) павінен

салдат тэрміновай службы. — Нават калі ў школе ты быў двоечнікам і першым парушальнікам дысцыпліны, пасля войска ўжо і настаўнікі на цябе па-іншаму пачынаюць глядзець, цікавяцца тваім лёсам. Не кажу ўжо пра дзяўчат... Дзіму ў гэтым сэнсе пашчасціла: з арміі яго чакаюць не толькі родныя. Дзяўчына Аксана працуе ў Мінску, таму пры першай жа магчымасці спяшаецца да свайго салдаціка. Хто ведае, можа, менавіта яна стане яго нявестай.

агульным, — гаворыць разведчык. — Датычыцца гэта і ежы, якую перадаюць з дому. Калі ты дзесьці схаваешся, адзін будзеш ласавацца пры смакамі, цябе проста не зразумеюць. Армія вучыць дзяліцца, думаць не толькі пра сябе.

Мішэн для праціўніка

Па выніках спаборніцтваў, якія праводзіліся ў брыгадзе, Дзмітрый Шэндрыкаў быў прызнаны лепшым снайперам. Для яго гэта таксама стала нечаканасцю, асабліва калі ўлічыць тое, што да арміі хлопец толькі ўмеў разбірацца і збіраць аўтамат Калашнікава. Дзякуючы армейскай падрыхтоўцы, цяпер ён выдатна трапляе ў цэль яшчэ і з вінтоўкі Драгунова, пісталета Макарава.

Як разведчык, Дзіма дакладна ўяўляе розніцу паміж снайперам і стралком. «Калі ты ўмееш націскаць на курок і трапляць у цэль, то ты проста стралок, — упэўнены хлопец. — Снайпер жа, акрамя трапнасці і дакладнасці выстралу, павінен быць яшчэ і бяшумным, незаўважаным, нават хітрым. Выстраліць — гэта толькі палова справы. Трэба правільна заняць пазіцыю, замаскіравацца, каб цябе не выявілі, бо для праціўніка ты ж таксама з'яўляешся мішэнню».

— Абстаноўка ў свеце не становіцца спакойнейшай, таму кожны мужчына павінен калі не быць трапным стралком, то хаця б умець трымаць у руках зброю, — лічыць салдат. — Дай бог, каб гэта ні нам, ні іншым пакаленням не спатрэбілася, але стаць на абарону Айчыны мы павінны быць гатовы ў любую хвіліну

На паласе перашкод падчас адпрацоўкі баявых задач.

Дзіма працаваў электратэхнікам у Асіповічах, але размеркаванне для яго хутка скончылася — прыйшла павестка.

Служба ў войску не стала для хлопца нечаканасцю. Дзіма заўсёды хацеў у армію, гэта была проста справа часу. «Чым раней аддасі свой доўг Радзіме, тым лепш, — лічыць вайсковец. — Пасля

аддаць свой доўг Радзіме. Нягледзячы на тое, што абставіны склаліся так, што бацька хлопца ў войску не служыў, ён быў вельмі рады за сына, калі той надзеў ваенную форму.

— У маёй вёсцы, адкуль я родам, нават іншае стаўленне да тых, хто прайшоў праз армію, — прызнаецца

Як прызнаецца вайсковец, армія яго пазнаёміла з харошымі хлопцамі. Дарэчы, выпадковасць ці не, але ўсе яго новыя таварышы родам з Гомельскай вобласці. Дзіма ўпэўнены, што і пасля службы яны абавязкова будуць падтрымліваць адносіны.

— У войску няма майго ці твайго: тут усё становіцца

У пакоі адпачынку кожны салдат можа пачытаць кнігі і газеты.

Фота: Марына БЕГУНЬКОВА

■ Творчыя матывы

ТЭАТР У ПАГОНАХ

Нягледзячы на зусім юнацкі ўзрост, творчы калектыў установы ўжо мае адметнае аблічча ў тэатральным мастацтве нашай краіны. Шырока вядомы сваімі спектаклямі на тэму Вялікай Айчыннай вайны, ён з энтузіязмам бярэцца і за пастаноўкі пра сучасную беларускую армію, а таксама адлюстроўвае ўласнае бачанне класічных твораў.

Драматычны тэатр беларускай арміі — самы малады прафесійны тэатр Беларусі. Прычым адзіны, які не падпарадкоўваецца Міністэрству культуры. Але прыналежнасць да галоўнага ваеннага ведамства краіны зусім не сведчыць пра тое, што гледачом тэатра з'яўляецца выключна чалавек у пагонах.

— Будучы першым армейскім тэатрам на постсавецкай прасторы, у кароткі тэрмін тэатр змог заваяваць аўтарытэт і павагу як у нашай краіне, так і за мяжой, — адзначыў міністр абароны генерал-лейтэ-

нант Андрэй РАЎКОЎ. — Нездарма ў кулуарах яго называюць тэатрам высокіх пачуццяў. Перш за ўсё гэта прызнанне прафесійнага ўзроўню і заслуг усяго творчага калектыву.

Для першага намесніка міністра культуры Ірыны ДРЫГІ Драматычны тэатр беларускай арміі перш за ўсё ўнікальны выразнай творчай праграмай. «Тэатр не разменьваецца на танныя камедыі, не імкнецца толькі забаўляць гледача, — пераканана намеснік міністра. — Яго спектаклі часта даюць эстэтычнае задавальненне, выхоўваюць гледача на ўзроўні высокай драматургіі. Калі зазірнуць у тэатральную афішу, то далёка не кожны тэатр можа пахваліцца такім добрым падборам рэпертуару».

Творчы летапіс установы быў распачаты спектаклем «Ты памятаеш, Алёша...» па п'есе Аляксея Дударова. Некалькі гадоў вядомы драматург быў мастацкім кіраўніком тэатра. Напісаныя і пастаўленыя Аляксеем Дударавым п'есы назаўжды палюбіліся гледачу: яны

дагэтуль не сыходзяць з тэатральнай афішы.

Ля вытокаў тэатра — і Марына Дударова, з лёгкай рукі якой пастаўлены 12 прэм'ер. Калі яна сюды прыйшла, у штаце было ўсяго пяць артыстаў, якія толькі і ездзілі па краіне з канцэртамі. За 15 гадоў тэатр вырас да Нацыянальнай тэатральнай прэміі за спектакль-казку «Снежная каралева».

— Тэатр — гэта як нараджэнне дзіцяці: перажываеш з-за кожнай няўдачы, радуешся поспехам, — лічыць мастацкі кіраўнік Драматычнага тэатра беларускай арміі Марына ДУДАРАВА, якая яшчэ і выконвае абавязкі дырэктара. — Каб стварыць тэатр, патрэбна неймаверная энергія. Невыпадкова зроблены акцэнт на маладых артыстах. Цяпер такі час, што артыст павінен быць універсальным: валодаць не толькі акцёрскім майстэрствам, але і ўмець спяваць, быць знаёмым з харэаграфіяй, нават акрабатарыкай.

Каб глядач паверыў таму, што адбываецца на сцэне, яго нельга

падманваць. «Калі ты будзеш сумленным да сябе і сваёй прафесіі, глядач рана ці позна гэта адчуе і будзе ўдзячны», — пераканана галоўны рэжысёр тэатра Ігар ФІЛЬЧАНКОЎ, якога за значныя дасягненні ў сферы культуры і мастацтва ўзнагародзілі медалём Францыска Скарыны.

Творчы летапіс установы быў распачаты спектаклем «Ты памятаеш, Алёша...» па п'есе Аляксея Дударова. Некалькі гадоў вядомы драматург быў мастацкім кіраўніком тэатра.

Часты наведвальнік тэатра ў першую чаргу ведае галоўнага рэжысёра па ролях. Бадай, няма такога спектакля, калі б ён не падмаўся на сцэну. Нават тады, калі з'яўляецца рэжысёрам-пастаноўшчыкам. А, між іншым мала хто ведае, што па першай адукацыі Ігар Фільчанкоў — тэхнік-тэхнолаг. І каб

Драматычны тэатр беларускай арміі адзначыў 15-годдзе

не народны тэатр на камвольным камбінаце, куды ён амаль штовецар пасля змены на маторным заводзе ездзіў на рэпетыцыі, складала было б у ролі капітана Леановіча з «Верабінай ночы», пастаўленай па аповесці Караткевіча «Паром на бурнай раце», уявіць кагосьці іншага. Але ў рэальным жыцці, як прызнаецца мастра, акцёрскую маску ён ніколі не надзявае.

Нягледзячы на юбілейную дату, праца ў тэатры не спыняецца ні на дзень. У святочныя дні акцёры парадуюць казкай «Навагоднія прыгоды Леі на планеце Зямля». Дарослага гледача ў хуткім часе чакае камедыя па Чэхаву. А напярэдадні 100-годдзя Узброеных Сіл з творчым калектывам змогуць бліжэй пазнаёміцца і жыхары абласных цэнтраў, куды з гастролямі завітаюць артысты самага маладога, але не менш заслужанага тэатра Беларусі.

Матэрыялы выпуску падрыхтавала Вераніка КАНЮТА. kanyuta@zviazda.by